

DISKUSIJA PAR ARHEOLOĢISKO PIEMINEKĻU AIZSARDZĪBU “ZINĀTNIEKU NAKTĪ” LATVIJAS UNIVERSITĀTĒ

*“Ja jūs muļķības pēc nodedzināt savas vecāsmātes
dzimšanas apliecību, tad kopija ir arhīvā,
bet, ja tiek iznīcināts arheoloģiskais piemineklis,
kopijas nebūs,
jo arheoloģiskie pieminekļi ir unikāli.”*

A. Vijups

2011. gada 23. septembra vakarā vairākās Latvijas pilsētās notika “Zinātnieku nakts”, kas piesaistīja plašāku sabiedrības uzmanību. “Zinātnieku nakts” ir pasākumu kopums, kas Latvijā tiek rīkots jau sesto gadu ar mērķi atraktīvā veidā skaidrot zinātnes sasniegumus. Jāatzīmē, ka Latvija ir viena no 32 Eiropas valstīm, kas iesaistījušās šajā projektā. Šoreiz “Zinātnieku nakts”, kuras vienojošā tēma bija ķīmija, piedalījās arī Latvijas Universitātes dažādu fakultāšu studenti un pasniedzēji, iepazīstinot interesentus ar saviem pētījumiem. Latvijas Universitātes Vēstures un filozofijas fakultātē aktivitātes, kuras vienoja nosaukums “To atklāj vēsture...”, galvenokārt tika veltītas seno laiku un viduslaiku vēsturei, īpašu uzmanību pievēršot arheoloģijas popularizēšanai. Vēstures un filozofijas fakultātē “Zinātnieku nakts” tika atklāta ar asociētā profesora Harija Tumana lugas “Vēstures dzimšana” pirmizrādi, kurā aktieru sastāvu veidoja fakultātes studenti un pasniedzēji. Pacilājošam ievadam sekoja zinātnisks diskusijas par eksperimentu arheoloģijā, arheoloģisko pieminekļu aizsardzību, bet pasākumu noslēdza viduslaiku cīņu paņēmieni demonstrējumi.

Pedējā laikā ne vien Latvijā, bet visā pasaulē ir aktualizējies jautājums par arheoloģiskā mantojuma aizsardzību un saglabāšanu, jo ir palielinājies arheoloģisko vietu apdraudošo faktoru skaits, tāpēc pēc Kristīnes Antes iniciatīvas “Zinātnieku nakts” programmā tika iekļauta diskusija par arheoloģiju, īpašu uzmanību veltot arheoloģisko pieminekļu aizsardzības tematikai. Viedokli par šiem un daudziem citiem ar arheoloģiju saistītiem jautājumiem tika aicināti paust Vēstures un filozofijas fakultātes mācībspēki arheologi – fakultātes dekāns docents Dr. hist. Andris Šnē, profesors Dr. habil. hist. Andrejs Vasks un asociētais profesors Dr. hist. Armands Vijups. Diskusiju uzņēmās vadīt arheoloģe Latvijas Universitātes doktorante Inna Lazdiņa.

Saruna tika uzsākta ar vispārīgu ievadu par arheoloģiju, tās nozīmi un situāciju Latvijā. Profesors A. Vasks paskaidroja klātesošajiem arheoloģijas specifiku: “Arheoloģija ir vēstures zinātnes nozare, kas pēta pagātni galvenokārt pēc lietiskajiem materiāliem.” Jāuzsver arheoloģijas lielā nozīme Latvijas vēstures izpētē. Pēc jaunās hronoloģijas Latvijas vēsture aizsākās līdz ar cilvēku ienākšanu šajā teritorijā 11. g.t. pr.Kr. vidū, savukārt plašākas rakstītās liecības par Latvijas teritoriju parādījās tikai viduslaikos, līdz ar to vienīgais avots par Latvijas vēsturi un kultūru vairāk nekā 11 tūkstošu gadu garumā ir arheoloģiskie materiāli – dzīvesvietu, apbedīšanas vietu u.c. paliekas, kas

ir saglabājušās zemē un ar kuru izpēti nodarbojas arheologs. Dekāns A. Šnē papildināja, ka arheoloģija nav ierobežota ne laikā, ne telpā. Arheoloģijai ir būtiska loma ne vien aizvēstures, bet arī viduslaiku, jauno un jaunāko laiku izpētē. Kā piemēru viņš minēja pašlaik aktuālos pētījumus, kas norisinās Skandināvijā un Britānijā saistībā ar 20. gs. arheoloģiju. Šajās valstīs tiek pētītas liecības ne vien par Otro pasaules karu, bet arī par Karibu krīzi, kas liekas absolūti nearheoloģiska tēma, taču tā parāda interesantas perspektīvas, kādas arheoloģiskā metodoloģija un teorija spēj piedāvāt un kas ļauj arheoloģijai kā zinātnes nozarei par materiālo kultūru būtiski papildināt to, ko vēsturnieki raksta, balstoties uz rakstītajiem avotiem.

A. Vasks iepazīstināja klātesošos, kuru lielāko daļu sastādīja jaunieši, ar iespējām apgūt arheoloģiju Latvijā. Viņš atzīmēja, ka atšķirībā no kaimiņvalstīm Igaunijas un Lietuvas, kur augstskolās ir atsevišķas arheoloģijai veltītas programmas, Latvijā kursi arheoloģijā tiek piedāvāti tikai vēstures programmas kultūras mantojuma specializācijas ietvaros. A. Šnē gan piebilda, ka, runājot par arheoloģiju kā vēstures nozari, jāatceras, ka tā ir saistīta gan ar vēsturi, gan sociālajām zinātnēm, tāpēc attaisnojams ir tas, ka, tāpat kā daudzās citās Eiropas valstīs, arī pie mums arheoloģiju gan studē, gan zinātniski attīsta kontekstā un saistībā ar vēstures zinātņi. Viņš atzīmēja, ka akcents, ko fakultāte vēlas uzlikt studijās, ir akcents uz domāšanu, kritisku attieksmi un analītisko iemaņu veidošanu. Līdz ar to studentam pēc studiju beigšanas ir lielākas iespējas iegūt darbu. A. Vasks piemetināja, ka tas ir būtiski, jo arheologam atrast darbu Latvijā ir salīdzinoši grūti. Pašlaik ap 40 Latvijas aktīvo arheologu strādā LU Latvijas vēstures institūtā, Latvijas Nacionālajā vēstures muzejā, Rīgas vēstures un kuģniecības muzejā, Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijā, dažos novadu muzejos u.c., un diemžēl šībrīža situācijā jaunas darbavietas netiek radītas.

Pēc A. Šnē iniciatīvas vakara diskusijas ietvaros tika izvirzīts jautājums par terminoloģijas nepilnībām. A. Šnē atzīmēja, ka literatūrā neadekvāti tiek lietoti termini "arheoloģijas piemineklis" un "arheoloģiskais piemineklis", kā arī izplūdis ir jēdziens "arheoloģiskais mantojums". Viņš paskaidroja, ka arheoloģiskais piemineklis ir tāds, kura pētniecība un kultūrvēsturiskā nozīme ir balstīta uz arheoloģisko metožu izmantošanu. Savukārt arheoloģijas piemineklis ir saistīts ar noteiktās zinātnes nozares, respektīvi, arheoloģijas attīstības izpēti. Spilgts piemērs ir Bilavu Velna laivas – laivveida akmeņu krāvuma senkapi. Pirmo reizi arheoloģiskie izrakumi šeit tika veikti 19. gs. otrajā pusē, atkārtoti Bilavu velna laiva pēc vairāk nekā 100 gadiem tika arheoloģiski pētīta profesora A. Vaska vadībā, tāpēc tā savā ziņā deviņdesmitajos gados profesora izrakumu laikā kalpoja gan kā arheoloģiskais, gan arheoloģijas piemineklis, kas saglabājis liecības par 19. gs. izpēti. A. Šnē uzsvēra, ka šie abi termini ir strikti jānošķir, turklāt viņš nepiekrīta A. Vijupa domai, ka arheoloģiskais piemineklis ir līdzvērtīgs angļu terminam *site*. A. Šnē norādīja, ka arheoloģiskais piemineklis nav tas pats, kas arheoloģiskā vieta. Arheoloģiskā vieta, viņaprāt, ir saistāma ar arheoloģisko mantojumu, tā glabā sevī liecības par cilvēku darbību tuvākā vai tālākā senatnē. Savukārt arheoloģiskie pieminekļi ir tās arheoloģiskās vietas, kuras ir ieguvušas īpašu aizsardzības statusu (Latvijas gadījumā pēc īpaša izvērtējuma iekļautas Valsts

aizsargājamo kultūras pieminekļu sarakstā). Līdz ar to arheoloģiskie pieminekļi ir tikai daļa no arheoloģiskajām vietām jeb arheoloģiskā mantojuma kā tāda. Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas vadītāja vietnieks un Rīgas reģionālās nodaļas vadītājs arheologs Jānis Asaris piedāvāja sinonīmu arheoloģiskai vietai, kas, viņaprāt, ir senvieta. A. Vasks un A. Vijups piekrita šādam viedoklim, taču, pēc A. Šnē domām, termins “senvieta” ir tuvāks poēzijai nekā vēsturei, jo tas nesatur ietvarus ne laikam, ne telpai, ne metodoloģijai. Pēc diskusijas tika nolemts, ka terminoloģijas jautājumu apspriešanai būtu vēlams sarīkot atsevišķu diskusiju akadēmiskā vidē.

Pārejot pie arheoloģiskā mantojuma aizsardzības iztīrīšanas, arheologiem tika lūgts precizēt, kas tad 21. gs. sākumā īsti apdraud arheoloģiskās vietas. Uz šo jautājumu apņēmas atbildēt A. Vasks. Pirmkārt, arheoloģiskās vietas apdraud laika zobs – apkārtējās vides ietekmē materiālās liecības pakāpeniski izzūd (upes maina gultni, nogāzes tiek noskalotas, kauli pakāpeniski sabirst, dzelzs izrūsē u.c.). Otrkārt, milzīgu kaitējumu arheoloģiskajām vietām nodara cilvēks. Profesors atzīmēja, ka saimniecisko darbību nevar apturēt un tas nav arī vajadzīgs, gan piezīmējot, ka krietni lielāks ļaunums rodas no cilvēku nezināšanas. Cilvēki būvējot izposta senatnes liecības, neinformējot speciālistus par atradumiem, jo bieži vien nesaprot, ka tās ir neatjaunojamas vērtības. A. Vasks ar nožēlu atzina, ka ir arī daudz tādu cilvēku, kas apzināti posta arheoloģisko mantojumu, ar metāldetektoru palīdzību meklējot gan Otrā pasaules kara, gan senākas senlietas. Presē viņus mēdz dēvēt par “melnajiem arheologiem”, bet profesors uzsvēra, ka nav “melnu” vai “balto” arheologu, šie cilvēki ir mantrači un noziedznieki, kas atņem sabiedrībai vēl neizpētītu tās vēsturi. A. Šnē piezīmēja, ka arheoloģiskā mantojuma aizsardzības problēmas, kas aktuālas Latvijā, ir aktuālas arī visā Eiropā un par tām tiek plaši diskutēts. Arheoloģiskie pieminekļi ir unikāla vērtība, tomēr visus pieminekļus un vietas nosargāt nav iespējams – arī citās valstīs noteiktis kultūras mantojuma procents ik gadu iet bojā dažādu apstākļu un faktoru iedarbības rezultātā. Dekāns uzsvēra, ka līdztekus A. Vaska minētajiem aspektiem mums ir jāapzinās, ka, tiklīdz kāda arheoloģiska vieta tiek iesaistīta publiskā aprītē, tā savā ziņā nonāk dažādu interešu grupu uzmanības krustpunktā. Līdz ar to savs viedoklis par arheoloģiskās vietas nozīmi un turpmāko attīstību būs gan tās īpašniekam, gan arheologam, gan kultūras mantojuma speciālistam, gan teritorijas attīstītājam, politiķim utt. Līdz ar to aktuālākais jautājums, par kuru diskutē Eiropas arheoloģiskā mantojuma aizsardzības speciālisti, ir, kādā veidā samērot šīs dažādās intereses, lai visas ieinteresētās puses būtu maksimāli apmierinātas. Turklāt A. Šnē atzīmēja, ka Latvijas normatīvie akti nosaka, ka par kultūras pieminekļa saglabāšanu atbildīgs ir pieminekļa īpašnieks, līdz ar to ļoti svarīgs faktors kultūras mantojuma saglabāšanā ir konkrēto pieminekļu īpašnieki un viņu attieksme pret pagātnes liecībām, ieskaitot arheoloģiskās vērtības. Šajā kontekstā A. Vijups uzsvēra kultūras pieminekļu īpašnieku izglītošanas un informēšanas nozīmi.

Diskusijas turpinājumā A. Vijups aicināja pievērst uzmanību, viņaprāt, pašreiz aktuālākajai problēmai arheoloģiskā mantojuma aizsardzībā, kas līdz šim nav atrisināta, un tie ir mantrači. Ar iepriekš sagatavotas prezentācijas palīdzību viņš iepazīstināja klātesošos ar minēto problēmu. A. Vijups pastāstīja,

kā mantraču kustība aizsākusies pēc viegli pārnēsājamu metāldetektoru izgudrošanas ASV. Līdz ar metāldetektoru plašo pieejamību mantu meklēšana 20. gs. 80.–90. gados kļuva par populāru hobiju arī Eiropā. Par situāciju Latvijā bez postījumiem arheoloģiskajās vietās liecina vairākas interneta mājaslapas. Tā vienā no pirmajām Latvijas mantu meklētāju mājaslapām ievietota fotogrāfija ar vairākiem vīriešiem, kuri lepojas ar atrastajām kara laika trofejām. Šajā attēlā ir redzamas arī pārjauktas mirstīgās atliekas, pie kurām priekšmeti tika atrasti. A. Vijups atzīmēja, ka, spriežot pēc senlietu komplektiem, kas redzami citās internetā ievietotajās fotogrāfijās, liela daļa senlietu nāk tieši no apbedījumiem, līdz ar to bez arheoloģiskā mantojuma postīšanas izvirzās arī ētiskais jautājums.

Plašākā šobrīd zināmā mantu meklētāju vietne ir www.antik-war.lv.¹ 2011. gada 6. oktobrī šajā vietnē bija 9476 reģistrēti lietotāji, 178 306 diskusiju tēmas un 1 022 745 ziņojumi. Tiesa, ne jau visi lietotāji un tēmas šeit saistās ar mantračiem, viņu aktivitātes galvenokārt koncentrējas sadaļās “Senlietas” un “Monētas”. A. Vijups atzina, ka šīs vietnes daudzās diskusijās novērojama zināma profesionalitāte tipoloģijas un datēšanas jautājumos, turklāt tiek citēti ne vien latvieši, bet arī ārzemju arheologu darbi. Bez tam, spriežot pēc telefona numuriem, šajā vietnē aktīvi darbojas mantu meklētāji ne tikai no Latvijas, bet arī Igaunijas, tāpat ir nojaušami intereseanti no Baltkrievijas, Krievijas Kaļiņingradas apgabala, mazāk Lietuvas. Tādējādi Latvija diemžēl kļūst par sava veida mantraču teorētisko un metodoloģisko centru. Turklāt internetā ir atrodamī arī senlietu izcenojumi, līdz ar to daudzos gadījumos mantu meklēšana no azartiska hobija pārtop komerciālā darbībā, kas ir krimināli sodāma. J. Asaris informēja, ka Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija pirms mēneša aizsūtīja Ekonomikas policijai ekrānšāviņu izdrukas no “Antik War” mājaslapas ar mērķi noskaidrot konkrētas personas, kuras tirgojas ar senlietām. Ekonomikas policija piekrita sadarboties katrā individuāla kriminālprocesa ietvaros. Šobrīd ir ierosināti jau četri kriminālprocesi.

A. Vijups uzskata, ka, neraugoties uz mantraču nodarīto kaitējumu, ar viņiem ir jāveido diskusija, piesaucot Anglijas piemēru. Anglijā muzeji sadarbojas ar mantu meklētājiem, kuriem senlietu meklēšana ir hobijs, kas saistīts ar azartu, nevis ekonomiskiem apsvērumiem. A. Vijups uzsāka diskusiju par sadarbības iespējamību Latvijas muzeju un mantu meklētāju starpā. Viņš minēja piemērus gan no savas prakses kā Ventspils muzeja darbiniekam, gan atgādināja par pirmo šāda veida precedentu, kad Turaidas muzejrezervāts iegādājās unikālu sudrablietu depozi. A. Vijups atzina, ka muzejnieka ētika neatbalsta senlietu pirkšanu, bet tai pašā laikā viņš jautāja klātesošajiem: “Vai var pieļaut izņēmumus? Vai tomēr ir labāk, ka senlietas aizplūst tirdzniecības ceļā uz ārzemēm?” (Latvijas senlietas, pēc A. Vijupa datiem, galvenokārt tiek pārdotas uz Lietuvu un Poliju.) Atbildot A. Šnē atzina, ka jautājums ir pretrunīgs – katrai situācijai ir savi plusi un mīnusi. Izvērtējot senlietas pirkšanu, viņaprāt, pirmkārt, jāņem vērā vietas konteksts, otrkārt,

¹ “ANTIK-WAR” – Latviiskii forum liubitelei metallodemektsii i kollektcionirovaniia (Latvijas meklētāju ar metāldetektoru un kolekcionāru forums). Skatīts 06.10.2011.

cik daudz informācijas atradējs ir gatavs sniegt, apliecinot to ar saviem personas datiem un parakstu (padarot datus verificējamus), un, treškārt, tas ir jautājums par konkrēta atraduma vērtību – ko tas var mainīt arheoloģijai un vēsturei kopumā. A. Šnē viedoklim piekrita J. Asaris, piebilstot, ka inspekcijas darbinieki dažādi raugās uz senlietu pirkšanu un dažādi viedokļi šajā jautājumā valda arī pasaulē. Tomēr J. Asaris uzskata, ka unikālu senlietu pirkšana ir iespējama, ja ir droši zināms, ka konkrētā gadījumā netiek postīts arheoloģiskais piemineklis, un ja senlietas iegāde spēj palīdzēt vēstures izpētē. Arī A. Vasks atzina, ka pēc katra individuāla gadījuma izvērtēšanas muzejam vajadzētu būt tiesībām iegādāties artefaktus. Taču visi diskusijas dalībnieki atzina, ka šobrīd nav vienotu kritēriju “unikālu” lietu noteikšanā. Runājot par senlietu atradumiem iepriekš neregistrētās vietās, J. Asaris piebilda, ka pēc viena artefakta atrašanās nevar vietu iekļaut Valsts aizsargājamo kultūras pieminekļu sarakstā, taču, ja vienuviet tiek atrasti vairāki viena hronoloģiskā posma priekšmeti, tad jau var uzsākt diskusiju par arheoloģiskā pieminekļa reģistrēšanu.

A. Vijups uzsvēra, ka būtiska problēma saistībā ar arheoloģiskā mantojuma aizsardzību ir sabiedrībā valdošā ideja, ka senatnes pētīšanā galvenais ir priekšmets. Šāda uzskata izplatīšanos, viņaprāt, veicina dažādas populāras filmas par pseidoarheoloģiem – dārgumu meklētājiem, kuru galvenais mērķis ir iegūt priekšmetu, nesatraucoties par neskaitāmu arheoloģisko pieminekļu izpostīšanu, kas norisinās dārgumu medību laikā. Taču jāuzsver, ka arheoloģiskajā izpētē konteksts, kurā priekšmets ir atrasts, ir daudz svarīgāks par pašu lietu. Šajā sakarībā diskusijas vadītāja I. Lazdiņa uzdeva papildjautājumu, par kuru tiek diskutēts arī Zviedrijā: “Vai muzeji arī neveicina priekšstata veidošanos sabiedrībā, ka senlieta galvenokārt ir skaists priekšmets, nevis vēstures avots? Daudzās muzeju ekspozīcijās ir stendi, kuros izkārtotas senlietas, nepiedomājot par nepieciešamību parādīt tās kā vēstures avotu. Līdz ar to nepārsteidz, ka daudziem apmeklētājiem bez padziļinātām zināšanām vēsturē neienāk prātā doma, ka senlietai bez estētiskās vērtības ir kāda cita nozīme.” A. Vijups atzina, ka šis ir labs jautājums pārdomām, kurā ir liela daļa taisnības.

Tā kā arheoloģiskā mantojuma aizsardzība lielā mērā ir atkarīga no likumdošanas sakārtošanas, A. Vijups uzdeva jautājumu Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas darbiniekiem, vai ir paredzētas kādas izmaiņas šajā jomā, atsaucoties uz Igaunijas piemēru, kur šogad tika pieņemti jauni likumu grozījumi. Atbildē J. Asaris atzina, ka ir atvērts priekšlikumiem. Viņš arī informēja, ka 2007. un 2008. gadā Saeimā iesniegtās arheologu parakstītās rezolūcijas par kultūras pieminekļu aizsardzību,² papildinātas ar citiem situāciju raksturojošiem materiāliem un piedāvājumiem, pēc izskatīšanas Izglītības, kultūras un zinātnes komisijā tika pārsūtītas uz Valsts kultūras pieminekļu

² Konferences, veltītas arheoloģiskā mantojuma aizsardzībai, “Rakt vai nerakt?” (notika Latvijas Kara muzejā 2007. gada 17. aprīlī) Rezolūcija par kultūras pieminekļu aizsardzību (2007). *Latvijas Vēstures Institūta Žurnāls*, 2, 174.–175. lpp.; Arheologu atskaites sesijas – konferences dalībnieku Aicinājums Latvijas Republikas Saeimai un kultūras ministrei Helēnai Demakovai (2008). No: *Arheologu pētījumi Latvijā 2006. un 2007. gadā*. Rīga: Zinātne, 202.–203. lpp.

aizsardzības inspekciju sīkākai situācijas izpētei un salīdzinošās informācijas iegūšanai ārzemēs. Pēc šādas atbildes saņemšanas A. Vijups ar nožēlu atzīmēja, ka sekas mūsu nesakārtotai likumdošanai ir lietuviešu mantraču darbība Dienvidkurzemē. Turklāt A. Vijups tika papildināts ar piebildi: "...un igauņu – Ziemeļvidzemē."

Diskusijas nobeigumā klātesošie vienojās, ka arheoloģiskā mantojuma saglabāšana lielā mērā ir atkarīga no sabiedrības zināšanām un izpratnes. A. Šnē atzina, ka šis ir laika un paaudžu jautājums. Sabiedrības attieksme un izglītotība nemainīsies viena vai divu gadu laikā, tas ir desmitgadu jautājums. Skandināvijā pagāja gadsimts, kamēr tika izaudzināta jauna paaudze, kura lepojas ar savā īpašumā esošajiem kultūras pieminekļiem. A. Šnē uzsvēra: ja sabiedrība tiks sistemātiski izglītota, tad pēc pārdesmit gadiem attieksme pret kultūras mantojumu Latvijā būs pavisam cita. Šajā kontekstā uz problēmas praktisko pusi norādīja A. Vijups un I. Lazdiņa. A. Vijups ar nožēlu atzina, ka diemžēl ap 40 Latvijas arheologu nespēj gan kvalitatīvi veikt savus tiešos darba pienākumus, gan izglītēt sabiedrību. Savukārt I. Lazdiņa norādīja uz vēstures skolotāju vāmajām zināšanām arheoloģiskā mantojuma aizsardzības jomā, minot nesen piedzīvoto gadījumu, kad vēstures skolotāja no sirds lepojās ar to, ka izrādījusi mantracīm lauku skolas apkārtnē esošos arheoloģiskos pieminekļus, jo viņai bijis liels prieks par viņa izrādīto interesi. Līdz ar to I. Lazdiņa uzsvēra, ka, ja ir cerība izaudzināt nākošās paaudzes, būtu jāsaik ar skolotājiem, kuri tiešā veidā audzina šīs paaudzes. Sabiedrības izglītošanas kontekstā A. Vijups arī uzsvēra, ka ir nepieciešams strādāt ar masu medijiem, kuri lielā mērā nosaka attieksmi gan pret arheoloģisko pieminekļu aizsardzību, gan mantračiem. Turklāt viņi atzīmēja, ka ir jāmeklē valoda, kādā ar mantračiem sarunāties, jo skaidrs ir viens, ka zinātniskās terminoloģijas izmantošana nav piemērots veids diskusijas veidošanai ne vien ar mantračiem, bet arī ar sabiedrību.

Pēc "Zinātnieku nakts" ietvaros notikušās diskusijas par arheoloģiskā mantojuma aizsardzību Latvijas Universitātes Vēstures un filozofijas fakultātē tās dalībnieki vienprātīgi atzina, ka ir nepieciešama daudzu izskanējušo jautājumu sīkāka apspriešana un jaunu risinājumu meklēšana Latvijas arheologu kopīgā sanāsmē, iespējams, Latvijas Arheologu biedrības ietvaros.

Inna Lazdiņa

STARPTAUTISKS SIMPOZIJS EIROPAS KULTŪRAS GALVASPILSĒTĀ

2011. gadā Turku ir Eiropas kultūras galvaspilsēta. Līdztekus daudzām izstādēm, izrādēm, koncertiem un citiem pasākumiem kultūras programmas ietvaros Turku Universitāte, Turku vēstures asociācija un citas organizācijas bija pulcinājušas Baltijas jūras reģiona zinātniekus (humanitāro un sociālo zinātņu pārstāvjus), lai apspriestu, manuprāt, ļoti interesantas problēmas. Simpozijš notika 28. un 29. septembrī Turku Universitātē, tā nosaukums